

Vergaderjaar 1992–1993 Nr. 220a

22 090

Wijziging van de Opiumwet in verband met de toetreding tot het Koninkrijk der Nederlanden tot het op 21 februari 1971 te Wenen tot stand gekomen Verdrag inzake psychotrope stoffen

22 115 (R 1411)

Goedkeuring van het op 21 februari 1971 te Wenen tot stand gekomen Verdrag inzake psychotrope stoffen

MEMORIE VAN ANTWOORD

Ontvangen 10 juni 1993

Wij hebben kennis genomen van het voorlopig verslag van de vaste Commissie voor Welzijn en Volksgezondheid.

De vragen van de leden van de fractie van Groen Links met betrekking tot buitenlandse visies op het Nederlandse drugsbeleid geven ons aanleiding tot de volgende opmerkingen.

De uitgangspunten van het Nederlandse drugsbeleid zoals verwoord in 1976, zijn nog steeds onverkort van kracht. Dat betekent, dat druggebruik hier primair wordt gezien als een volksgezondheidsprobleem. Het beleid van de Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur is gericht op de bescherming van de gezondheid en op ontmoediging van het druggebruik. Zolang een druggebruiker zich niet aan de handel in drugs of andere vormen van aan drugs gerelateerde criminaliteit schuldig maakt, zal in beginsel bij bezit van kleine hoeveelheden drugs voor eigen gebruik voor justitieel optreden geen aanleiding zijn. Zodra de gebruiker wel in crimineel gedrag vervalt, ligt dit anders. Naast strafrechtelijk optreden kan dan al tijdens de gerechtelijke procedure via het maatschappelijk werk hulp worden verleend, welke er in de eerste plaats op is gericht om te proberen de oorzaak van het crimineel gedrag weg te nemen. Kortom het gebruik wordt in Nederland, anders dan de leden van de fractie van Groen Links lijken te veronderstellen, ontmoedigd zonder een jacht op elke gebruiker te ontketenen.

De regering zal de positieve resultaten van haar drugbeleid in internationale fora blijven uitdragen, voor de Nederlandse geïntegreerde aanpak aandacht vragen en er ook bij voortdoring op wijzen dat de drugproblematiek niet alleen langs repressieve weg kan worden aangepakt. Verder zal bij de nabuurlanden erop worden aangedrongen om zorg te dragen voor een adequate opvang van drugsverslaafden.

Tevens zal Nederland ervoor moeten zorgen dat in eigen land orde op zaken wordt gesteld door problemen met internationale effecten, als bijvoorbeeld de drugstoerismelijen tussen Noord-West Frankrijk en Rotterdam, aan te pakken. Overigens kan Nederland dergelijke

problemen niet zelfstandig oplossen: slechts door middel van internationale samenwerking – politieel en justitieel – zal effectief kunnen worden opgetreden.

De vraag van de leden van deze fractie of wij bereid zijn mee te werken aan een vorm van goed gecontroleerde legalisering van gebruik van hard drugs beantwoorden wij ontkennend. Een oplossing voor het drugprobleem kan naar het oordeel van de regering niet worden gevonden in een vorm van gecontroleerde legalisering van gebruik van drugs. Een van de belangrijkste bezwaren is gelegen in de begrenzing van de groep gebruikers aan wie drugs zullen worden verstrekt en de daarmee gepaard gaande aantrekkingskracht. De toepassing van verdovende middelen en psychotrope stoffen dient naar ons oordeel beperkt te blijven tot geneeskundige en wetenschappelijke doeleinden. De huidige praktijk bij de verstrekking van bij voorbeeld methadon aan verslaafden is met dit uitgangspunt in overeenstemming. Wij zien uit het oogpunt van volksgezondheid – ook los van verdragsrechtelijke belemmeringen – geen voordeel in verruiming van de toepassingsmogelijkheden voor deze middelen tot andere dan de hierboven genoemde doeleinden.

In dit verband is het overigens goed om te vermelden dat de relatie tussen druggebruik en criminaliteit complex is. Het ontstaan van druggebruik en criminaliteit vindt veelal plaats tegen een gemeenschappelijke maatschappelijke achtergrond. Er zijn weinig redenen om aan te nemen dat druggebruik of drugsverslaving een doorslaggevende rol speelt bij het ontstaan van een delinquente levenswijze. Uit een recent onderzoek van het Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum van het Ministerie van Justitie onder verslaafden in Amsterdam blijkt dat slechts bij een minderheid van de problematische gebruikers van harddrugs een rechtstreeks oorzakelijk verband kan worden aangetoond.

De vragen van deze leden over eventuele verschillen in beleid ten aanzien van de aanpak van harddrugs tussen de Ministeries van WVC en van Justitie, welke zij ontleen aan het rapport over 1992 van de International Narcotics Control Board van de Verenigde Naties in haar rapport over 1992 moeten op een misverstand berusten.¹ Ons inziens kan in dat rapport niet worden gelezen dat er enig verschil van opvatting tussen de Ministeries van WVC en van Justitie over de aanpak van harddrugs bestaat.

Voor wat betreft de visie van de regering op het INCB-rapport, waar de leden van de commissie naar vroegen, verwijzen wij naar de brief van de Minister-President aan de voorzitter van de INCB, waarvan wij een kopie hierbij overleggen.¹

Wij zijn van oordeel hiermee alle vragen afdoende te hebben beantwoord.

De Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,
H. J. Simons

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

¹ Ter inzage gelegd bij het Centraal Informatiepunt, onder nr. 110856.